

Књига Проповедникова

Све земаљско је таштина.

¹ Речи проповедника, сина Давидовог цара у Јерусалиму.

² Таштина над таштинама, вели проповедник,
таштина над таштинама, све је таштина.

³ Каква је корист човеку од свега труда његовог,
којим се труди под сунцем?

⁴ Нараштај један одлази и други долази,
а земља стоји увек.

⁵ Сунце излази и залази,
и опет хити на место своје одакле излази.

⁶ Ветар иде на југ и обрће се,
и у обртању свом враћа се.

⁷ Све реке теку у море, и море се не препуња;
одакле теку реке, онамо се враћају да опет
теку.

⁸ Све је мучно, да човек не може исказати;
око се не може нагледати, нити се ухо може
наслушати.

⁹ Шта је било то ће бити, шта се чинило то ће се
чинити,
и нема ништа ново под сунцем.

¹⁰ Има ли шта за шта би ко рекао: Види, то је ново?
Већ је било за векова који су били пре нас.

¹¹ Не помиње се шта је пре било;
ни оно што ће после бити неће се помињати у
оних који ће после настати.

¹² Ја проповедник бејах цар над Израиљем у Јерусалиму.

¹³ И управих срце своје да тражим и разберем мудрошћу све што бива под небом; тај мучни посао даде Бог синовима људским да се муче око њега.

¹⁴ Видех све што бива под сунцем, и гле, све је таштина и мука духу.

¹⁵ Шта је криво не може се исправити,
и недостаци не могу се избројати.

¹⁶ Ја рекох у срцу свом говорећи: Ево, ја постах велик, и претекох мудрошћу све који бише пре мене у Јерусалиму, и срце моје виде много мудрости и знања.

¹⁷ И управих срце своје да познам мудрост и да познам безумље и лудост; па дознах да је и то мука духу.

¹⁸ Јер где је много мудрости, много је бриге,
и ко умножава знање умножава муку.

2

Задовољство на земљи и весело уживање у раду таштина је.

¹ Ја рекох у срцу свом: Дај да те окушам весељем; уживај добра. Али гле и то беше таштина.

² Смеху рекох: Лудујеш; и весељу: Шта то радиш?

³ Размишљах у срцу свом да пуштам тело своје на пиће, и срцем својим управљајући мудро да се држим лудости докле не видим шта би добро било синовима људским да чине под небом док су живи.

4 Велика дела учиних: сазидах себи куће, насадих себи винограде;

5 начиних себи вртове и воћњаке, и насадих у њима свакојаких дрвета родних;

6 начиних себи језера водена да заливам из њих шуму где расту дрвета;

7 набавих себи слуга и слушкиња, и имах слуга рођених у кући мојој; и имах говеда и оваца више од свих који бише пре мене у Јерусалиму;

8 такође накупих себи сребра и злата и заклада од царева и земаља; набавих себи певача и певачица и милина људских, и справа музичких свакојаких.

9 И тако постах већи и силнији од свих који бише пре мене у Јерусалиму; и мудрост моја оста са мном.

10 И шта год жељаху очи моје, не брањах им нити ускраћивах срцу свом какво весеље, него се срце моје весељаше са сваког труда мог, и то ми беше део од сваког труда мог.

11 А кад погледах на сва дела своја што урадише руке моје, и на труд којим се трудих да урадим, гле, све беше таштина и мука духу, и нема користи под сунцем.

12 Тада се обратих да видим мудрост и лудост и безумље, јер шта би чинио човек који би настао после цара? Шта је већ учињено.

13 И видех да је боља мудрост од лудости, као што је боља светлост од мрака.

14 Мудри има очи у глави, а безумни иде по мраку; али такође дознах да једнако бива свима.

15 Зато рекох у срцу свом: Мени ће бити као безумнику што бива; шта ће ми дакле помоћи што сам мудар? И рекох у срцу свом: и то је таштина.

¹⁶ Јер се неће спомињати мудрац као ни безумник до века; јер што сада јесте, све се заборавља после, и мудрац умире као и безумник.

¹⁷ Зато ми омрзе живот, јер ми није мило шта бива под сунцем, јер је све таштина и мука духу.

¹⁸ И омрзе ми сав труд мој око ког се трудих под сунцем, јер ћу га оставити човеку који ће настати након мене.

¹⁹ И ко зна хоће ли бити мудар или луд? И опет ће бити господар од свега труда мог око ког се трудих и мудровах под сунцем. И то је таштина.

²⁰ Зато дођох на то да ми срце изгуби надање о сваком труду око ког се трудих под сунцем.

²¹ Јер има људи који се труде мудро и разумно и право, па то остављају у део другом који се није трудио око тога. И то је таштина и велико зло.

²² Јер шта има човек од свега труда свог и од муке срца свог, коју подноси под сунцем?

²³ Јер су сви дани његови мука, а послови његови брига; ни ноћу се не одмара срце његово. И то је таштина.

²⁴ Није ли, дакле, добро човеку да једе и пије и да гледа да му је души добро од труда његовог? Ја видех и то да је из руке Божије.

²⁵ Јер ко је јео и уживао више него ја?

²⁶ Јер човеку који Му је по вољи даје мудрост и разум и радост, а грешнику даје муку да сабира и скупља да да оное који је по вољи Богу. И то је таштина и мука духу.

3

Сваком послу има време, а што твори Бог траје довека. Бој се Бога и буди задовољан

својим делом.

¹ Свему има време, и сваком послу под небом има време.

² Има време кад се рађа, и време кад се умире; време кад се сади, и време кад се чупа посађено;

³ Време кад се убија, и време кад се исцељује; време кад се разваљује, и време кад се гради.

⁴ Време плачу и време смеху; време ридању и време игрању;

⁵ Време кад се размеће камење, и време кад се скупља камење; време кад се грли, и време кад се оставља грљење;

⁶ Време кад се тече, и време кад се губи; време кад се чува, и време кад се баца;

⁷ Време кад се дере, и време кад се сашива; време кад се ћути и време кад се говори.

⁸ Време кад се љуби, и време кад се мрзи; време рату и време миру.

⁹ Каква је корист онеме који ради од оног око чега се труди?

¹⁰ Видео сам послове које је Бог дао синовима људским да се муче око њих.

¹¹ Све је учинио да је лепо у своје време, и савет метнуо им је у срце, али да не може човек докучити дела која Бог твори, ни почетка ни краја.

¹² Дознах да нема ништа боље за њих него да се веселе и чине добро за живота свог.

¹³ И кад сваки човек једе и пије и ужива добра од сваког труда свог, то је дар Божји.

¹⁴ Дознах да шта год твори Бог оно траје довека, не може му се ништа додати нити се од тога може шта одузети; и Бог твори да би Га се бојали.

¹⁵ Шта је било то је сада, и шта ће бити то је већ било; јер Бог повраћа шта је прошло.

¹⁶ Још видех под сунцем где је место суда безбожност и место правде безбожност.

¹⁷ И рекох у срцу свом: Бог ће судити праведнику и безбожнику; јер има време свему и сваком послу.

¹⁸ Рекох у срцу свом за синове људске да им је Бог показао да виде да су као стока.

¹⁹ Јер шта бива синовима људским то бива и стоци, једнако им бива; како гине она тако гину и они, и сви имају исти дух; и човек ништа није бољи од стоке, јер је све таштина.

²⁰ Све иде на једно место; све је од праха и све се враћа у прах.

²¹ Ко зна да дух синова људских иде горе, а дух стоке да иде доле под земљу?

²² Зато видех да ништа нема боље човеку него да се весели оним што ради, јер му је то део; јер ко ће га довести да види шта ће бити после њега?

4

Сиромаш нема утехе, вредан нема мира, ни сам цар није безбедан.

¹ Опет видех све неправде које се чине под сунцем, и гле, сузе оних којима се чини неправда, и немају ко би их потешило ни снаге да се избеаве из руку оних који им чине неправду; немају никога да их потешу.

² Зато хвалих мртве који већ помреше више него живе који још живе.

³ Али је бољи и од једних и од других онај који још није постао, који није видео зло што бива под сунцем.

⁴ Јер видех сваки труд и свако добро дело да од њега бива завист човеку од ближњег његовог. И то је таштина и мука духу.

⁵ Безумник склапа руке своје, и једе своје тело:

⁶ Боља је једна грст у миру него обе грсти с трудом и муком у духу.

⁷ Опет видех таштину под сунцем:

⁸ Има ко је сам, инокосан, нема ни сина ни брата, и опет нема краја труду његовом, и очи његове не могу да се насите богатства; а не мисли: За кога се мучим и одузимама својој души добра? И то је таштина и зао посао.

⁹ Боље је двојици него једном, јер имају добру добит од свог труда.

¹⁰ Јер ако један падне, други ће подигнути друга свог; а тешко једном! Ако падне, нема другог да га подигне.

¹¹ Још ако двојица спавају заједно, греје један другог; а један како ће се згрејати?

¹² И ако би ко надјачао једног, двојица ће му одолети; и трострука врпца не кида се лако.

¹³ Боље је дете убого, а мудро него цар стар, а безуман, који се већ не зна поучити.

¹⁴ Јер један излази из тамнице да царује, а други који се роди да царује осирوماши.

¹⁵ Видех све живе који ходе под сунцем где пристају за дететом другим, које ће ступити на његово место.

¹⁶ Нема краја народу који беше пред њим, а који после настану неће се радовати њему. И то је таштина и мука духу.

5

Не треба бити нагао у говору. Богатство је таштина.

¹ Чувај ногу своју кад идеш у дом Божји, и приступи да слушаш; то је боље него што безумни дају жртве, јер не знају да зло чине.

² Немој наглити устима својим, и срце твоје да не буде брзо изговорити шта пред Богом, јер је Бог на небу, а ти си на земљи, зато нека буде мало речи твојих.

³ Јер сан долази од многог посла, а глас безумников од многих речи.

⁴ Кад учиниш завет Богу, не оклевај испунити га, јер Му нису мили безумници; шта год заветујеш, испуни.

⁵ Боље је да не заветујеш неголи да заветујеш па не испуниш.

⁶ Не дај устима својим да на грех наводе тело твоје, и не говори пред анђелом да је било нехотице. Зашто би се гневио Бог на речи твоје и потро дело руку твојих?

⁷ Јер као што у мноштву снова има таштине, тако и у многим речима; него бој се Бога.

⁸ Ако видиш где се чини неправда сиромашу и отима суд и правда у земљи, не чуди се томе, јер виши пази на високог, и има још виших над њима.

⁹ Али је земља кориснија од свега; и цар њиви служи.

¹⁰ Ко љуби новце, неће се наситити новаца; и ко љуби богатство, неће имати користи од њега. И то је таштина.

¹¹ Где је много добра, много је и оних који га једу; па каква је корист од тога господару? Осим што гледа својим очима.

¹² Сладак је сан ономе који ради, јео мало или много; а ситост богатоме не да спавати.

¹³ Има љуто зло које видех под сунцем: богатство које се чува на зло ономе чије је.

¹⁴ Јер тако богатство пропадне злом незгодом, те сину ког је родио не остане ништа у руку.

¹⁵ Као што је изашао из утробе матере своје наг, тако опет одлази како је дошао; и ништа не узима од труда свог да понесе у руци својој.

¹⁶ И то је љуто зло што одлази како је дошао; и каква му је корист што се трудио у ветар,

¹⁷ и свега века свог јео у мраку, и много се бринуо и жалостио и љутио?

¹⁸ Ето, то видех да је добро и лепо човеку да једе и пије и ужива добро од свега труда свог којим се труди под небом за живота свог, који му Бог да, јер му је то део.

¹⁹ И кад коме Бог да богатство и благо, и да му да ужива и узима свој део и да се весели с труда свог, то је дар Божји.

²⁰ Јер се неће много опомињати дана живота свог, јер му Бог даје да му је срце весело.

6

И богатство и слава су таштина.

¹ Има зло које видех под сунцем и често је међу људима:

² Некоме Бог да богатство и благо и славу, те душа његова има све шта год жели, али му не да Бог да то ужива, него ужива други. То је таштина и љуто зло.

³ Да би ко родио сто синова и живео много година и дани би се века његовог веома намножили, а душа се његова не би наситила доброг, те ни погреб не би имао, кажем да је боље недоношче од њега.

⁴ Јер узалуд дође и у таму отиде и име му је тамо покривено;

⁵ ни сунца не виде, нити шта позна, а почива боље него онај.

⁶ И да би живео две хиљаде година, а добра не би уживао, не одлазе ли сви на једно место?

⁷ Сав је труд човечји за уста његова, али се не може наситити душа његова.

⁸ Јер шта има мудри више него безумни? Шта ли сиромаш, који се уме владати међу живима?

⁹ Боље је видети очима него ли желети; и то је таштина и мука духу.

¹⁰ Шта је ко, давно је тим назван; и зна се да је човек и да се не може судити с јачим од себе.

¹¹ Кад, дакле, има много ствари које умножавају таштину, каква је корист човеку?

¹² Јер ко зна шта је добро човеку у животу, за мало дана таштог живота његовог, који му пролазе као сен? Или ко ће казати човеку шта ће бити после њега под сунцем?

7

Добро је бити мудар, задовољан и живети једноставно.

¹ Боље је име него добро уље,
и дан смртни него дан у који се ко роди.

² Боље је ићи у кућу где је жалост него где је гозба,
јер је онде крај сваког човека,
и ко је жив, слаже у срце своје.

- ³ Боља је жалост него смех,
јер кад је лице невесело, срце постаје боље.
- ⁴ Срце је мудрих људи у кући где је жалост,
а срце безумних у кући где је весеље.
- ⁵ Боље је слушати карање мудрога
него да ко слуша песму безумних.
- ⁶ Јер као што прашти трње под лонцем, такав је
смех безумников;
и то је таштина.
- ⁷ Насиље обезумљује мудрога,
и поклон изопачује срце.
- ⁸ Бољи је крај ствари него почетак јој;
бољи је ко је стрпљивог духа неголи ко је
поноситог духа.
- ⁹ Не буди нагао у духу свом на гнев,
јер гнев почива у недрима безумних.
- ¹⁰ Не говори: Шта је то, те су пређашњи дани били
бољи од ових?
Јер не би било мудро да за то питаш.
- ¹¹ Добра је мудрост с имањем,
и корисна је онима који виде сунце.
- ¹² Јер је мудрост заклон, и новци су заклон;
али је претежније знање мудрости тим што
даје живот ономе ко је има.
- ¹³ Погледај дело Божије;
јер ко може исправити шта Он искриви?
- ¹⁴ У добро време уживај добро, а у зло време
гледај, јер је Бог створио једно према другом за то
да човек не зна шта ће бити.
- ¹⁵ Свашта видех за времена таштине своје:
праведника који пропада у правди својој, и
безбожника који дуго живи у својој злоћи.

16 Не буди сувише праведан ни сувише мудар; зашто би себе упропастио?

17 Не буди сувише безбожан ни луд; зашто би умро пре времена?

18 Добро је да држиш једно, а друго да не пушташ из руке; јер ко се боји Бога избавиће се од свега.

19 Мудрост крепи човека више него десет кнезова који су у граду.

20 Доиста нема човека праведног на земљи који твори добро и не греши.

21 Не узимај на ум свашта што се говори, ако би и слугу свог чуо где те псује;

22 јер срце твоје зна да си и ти више пута псовао друге.

23 Све то огледах мудрошћу и рекох: Бићу мудар; али мудрост беше далеко од мене.

24 Шта је тако далеко и врло дубоко, ко ће наћи?

25 Окретох се срцем својим да познам и извидим и изнађем мудрост и разум, и да познам безбожност лудости и лудост безумља.

26 И нађох да је горча од смрти жена којој је срце мрежа и пругло, којој су руке окови; ко је мио Богу, сачуваће се од ње, а грешника ће ухватити она.

27 Гле, то нађох, вели проповедник, једно према другом, тражећи да разумем.

28 Још тражи душа моја, али не нађох. Човека једног у хиљаде нађох, али жене међу свима не нађох.

29 Само, гле, ово нађох: да је Бог створио човека доброг; а они траже свакојаке помисли.

8

Послушност према властима. Онима који се Бога боје најзад је добро.

¹ Ко је као мудри? И ко зна шта значе ствари?
Мудрост просветљује човеку лице, а тврдоћа лица његовог мења се.

² Ја ти кажем: извршуј заповест цареву, и то заклетве Божје ради.

³ Не буди брз да одеш испред њега; не стој у злој ствари, јер ће учинити шта год хоће.

⁴ Јер где је год реч царева онде је власт, и ко ће му рећи: Шта радиш?

⁵ Ко извршује заповест, неће знати за зло, јер срце мудрога зна време и начин.

⁶ Јер свачему има време и начин; али многа зла сналазе човека,

⁷ што не зна шта ће бити; јер кад ће шта бити, ко ће му казати?

⁸ Човек није властан над духом да би зауставио дух, нити има власти над даном смртним, нити има одбране у тој борби; ни безбожност не избавља оног у кога је.

⁹ Све ово видех, и управих срце своје на све што се ради под сунцем. Кад влада човек над човеком на зло његово.

¹⁰ И тада видех безбожнике погребене, где се вратише; а који добро чињаху отидоше са светог места и бише заборављени у граду. И то је таштина.

¹¹ Што нема одмах осуде за зло дело, зато срце синова људских кипи у њима да чине зло.

¹² Нека грешник сто пута чини зло и одгађа му се, ја ипак знам да ће бити добро онима који се боје Бога, који се боје лица његова.

¹³ А безбожнику неће бити добро, нити ће му се продужити дани, него ће бити као сен ономе који се не боји лица Божијег.

¹⁴ Таштина је која бива на земљи што има праведника којима бива по делима безбожничким, а има безбожника којима бива по делима праведничким. Рекох: и то је таштина.

¹⁵ Зато ја хвалих весеље, јер нема ништа боље човеку под сунцем него да једе и пије и да се весели; и то му је од труда његовог за живота његовог, који му Бог да под сунцем.

¹⁶ Кад управих срце своје да познам мудрост и видим шта се ради на земљи, те дању ни ноћу не долази човеку сан на очи.

¹⁷ Видех на свим делима Божијим да човек не може докучити оно што се ради под сунцем, око чега се труди човек тражећи, али не налази, и ако и мудрац каже да зна, ипак не може докучити.

9

Нека те не заваљава што свима једнако бива, праведнику и безбожнику! Уживај весело у Божијим даровима и чини што ти је заповеђено. Мудрост царује.

¹ Доиста све ово сложих у срце своје да бих расветлио све то, како су праведни и мудри и дела њихова у руци Божијој, а човек не зна ни љубави ни мржње од свега што је пред њим.

² Све бива свима једнако: праведнику бива као безбожнику, добром и чистом као нечистом, оном

који приноси жртву као оном који не приноси, како добром тако грешнику, оном који се куне као оном који се боји заклетве.

³ А то је најгоре од свега што бива под сунцем што свима једнако бива, те је и срце људско пуно зла, и лудост им је у срцу док су живи, а потом умиру.

⁴ Јер ко ће бити изабран? У живих свих има надања; и псу живом боље је него мртвом лаву.

⁵ Јер живи знају да ће умрети, а мртви не знају ништа нити им има плате, јер им се спомен заборавио.

⁶ И љубави њихове и мржње њихове и зависти њихове нестало је, и више немају дела никада ни у чему што бива под сунцем.

⁷ Хајде, једи хлеб свој с радошћу, и веселог срца пиј вино своје, јер су мила Богу дела твоја.

⁸ Свагда нека су ти хаљине беле, и уља на глави твојој да не недостаје.

⁹ Уживај живот са женом коју љубиш свега века свог таштог, који ти је дат под сунцем за све време таштине твоје, јер ти је то део у животу и од труда твог којим се трудиш под сунцем.

¹⁰ Све што ти дође на руку да чиниш, чини по могућности својој, јер нема рада ни мишљења ни знања ни мудрости у гробу у који идеш.

¹¹ Опет видех под сунцем да није до брзих трка, ни рат до храбрих, ни хлеб до мудрих, ни богатство до разумних, ни добра воља до вештих, него да све стоји до времена и згоде.

¹² Јер човек не зна време своје, него као што се рибе хватају мрежом несрећном и као што

се птице хватају пруглом, тако се хватају синови човечији у зао час, кад навали на њих изненада.

¹³ Видех и ову мудрост под сунцем, која ми се учини велика:

¹⁴ Беше мален град и у њему мало људи; и дође на њ велик цар, и опколи га и начини око њега велике опкопе.

¹⁵ А нађе се у њему сиромаш човек мудар, који избави град мудрошћу својом, а нико се не сећаше тог сиромаша човека.

¹⁶ Тада ја рекох: Боља је мудрост него снага, ако се и не мараше за мудрост оног сиромаша и речи се његове не слушаху.

¹⁷ Речи мудрих људи ваља с миром слушати више него вику оног који заповеда међу лудима.

¹⁸ Боља је мудрост него оружје убојито; али један грешник квари многа добра.

10

Мудрост и лудост у великих и малих.

¹ Од мртвих мува усмрди се и поквари уље апотекарско,
тако од мало лудости цена мудрости и слави.

² Срце је мудро с десне стране,
а лудом је с леве стране.

³ Безумник и кад иде путем, без разума је
и казује свима да је безуман.

⁴ Ако се подигне на те гнев оног који влада, не остављај место своје,
јер благост уклања велике грехе.

⁵ Има зло које видех под сунцем, као погрешка која долази од владоца:

⁶ Лудост се посађује на највише место, и богати седе на ниском месту.

⁷ Видех слуге на коњима, а кнезови иду пешице,
као слуге.

⁸ Ко јаму копа, у њу ће пасти,
и ко разваљује ограду, ујешће га змија.

⁹ Ко одмиче камење, удариће се о њих,
ко цепа дрва, није миран од њих.

¹⁰ Кад се затупи гвожђе и оштрице му се не
наоштре, тада треба више снаге;
али мудрост може боље поправити.

¹¹ Ако уједе змија пре бајања,
ништа неће помоћи бајач.

¹² Речи из уста мудрог љупке су,
а безумног прождиру усне његове.

¹³ Почетак је речима уста његових лудост,
а свршетак говору његовом зло безумље.

¹⁴ Јер луди много говори, а човек не зна шта ће
бити;
и ко ће му казати шта ће после њега бити?

¹⁵ Луде мори труд њихов,
јер не знају ни у град отићи.

¹⁶ Тешко теби, земљо,
кад ти је цар дете
и кнезови твоји рано једу!

¹⁷ Благо теби, земљо,
кад ти је цар племенит
и кнезови твоји једу на време
да се поткрепе, а не да се опију.

¹⁸ С лењости угибље се кров
и с немарних руку прокапљује кућа.

¹⁹ Ради весела готове се гозбе, и вино весели
живе,
а новци врше све.

20 Ни у мисли својој не псуј цара, ни у клети, у којој спаваш, не псуј богатог, јер птица небеска однеће глас и шта крила има доказаће реч.

11

Благовремено сеј семе своје.

- 1 Баци хлеб свој поврх воде;
јер ћеш га наћи после много времена.
- 2 Раздели седморици и осморици;
јер не знаш какво ће зло бити на земљи.
- 3 Кад се напуне облаци,
просипају дажд на земљу,
и ако падне дрво на југ или на север,
где падне дрво онде ће остати.
- 4 Ко пази на ветар, неће сејати,
и ко гледа на облаке, неће жети.

5 Како не знаш који је пут ветру ни како постају кости у утроби трудне жене, тако не знаш дела Божијег и како твори све.

6 Из јутра сеј семе своје и увече немој да ти почивају руке, јер не знаш шта ће бити боље, ово или оно, или ће обоје бити једнако добро.

7 Слатка је светлост, и добро је очима гледати сунце.

8 Али да човек живи много година и свагда се весели, па се опомене дана тамних како ће их бити много, све што је било биће таштина.

9 Радуј се, младићу, за младости своје, и нека се весели срце твоје док си млад, и ходи куда те срце твоје води и куда очи твоје гледају; али знај да ће те за све то Бог извести на суд.

10 Уклони дакле жалост од срца свог, и одрини зло од тела свог, јер је детињство и младост таштина.

12

Мисли на Бога у младости својој, па ћеш имати утеху у старости. Главно је у свему: Бога се бој!

¹ Али опомињи се Творца свог у младости својој пре него дођу дани зли и приспеју године, за које ћеш рећи: Нису ми миле;

² пре него помркне сунце и видело и месец и звезде, и опет дођу облаци иза дажда,

³ кад ће дрхтати стражари кућни и погнути се јунаци, и стати млинарице, што их је мало, и потамнети који гледају кроз прозоре,

⁴ и кад ће се затворити врата с улице, и ослабити звука од млевења, и кад ће се устајати на птичији глас и престати све певачице,

⁵ и високог места кад ће се бојати и страшити се на путу, кад ће бадем уцветати и скакавац отежати и жеља проћи, јер човек иде у кућу своју вечну, и покајнице ће ходити по улицама;

⁶ пре него се прекине уже сребрно, чаша се златна разбије и распе се ведро на извору и сломи се точак на студенцу,

⁷ и врати се прах у земљу, како је био, а дух се врати Богу, који га је дао.

⁸ Таштина над таштинама, вели проповедник, све је таштина.

⁹ А не само мудар беше проповедник, него још и народ учаше мудрости, и мотрећи и истражујући сложи много прича.

¹⁰ Стараше се проповедник да нађе угодне речи, и написа шта је право, речи истине.

¹¹ Речи су мудрих људи као жалци и као клини ударени; речи оних који их сложише дао је један пастир.

¹² И тако, сине мој, чувај се оног што је преко овог, јер нема краја састављању многих књига, и много читање умор је телу.

¹³ Главно је свему што си чуо: Бога се бој, и заповести Његове држи, јер то је све човеку.

¹⁴ Јер ће свако дело Бог изнети на суд и сваку тајну, била добра или зла.

**Свето писмо или Библија Превод
Даничић-Караџић
The Holy Bible in Serbian, Daničić-Karadžić
translation, Cyrillic Alphabet**

Public Domain

Language: српски (Serbian)

Овај превод Библије је у јавном власништву (није заштићен ауторским правима).

2025-12-31

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 31 Dec 2025 from source files
dated 31 Dec 2025

0a850a1f-1f62-5a53-8998-5f6da46dcea8